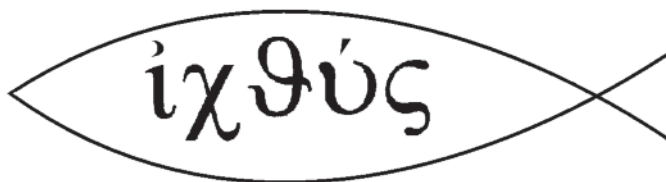

"...nincsen üdvösség senki másban..." /ApCsel 4, 12/

JÉZUS KRISZTUS ISTEN FIA MEGVÁLTÓ

2013. Reformáció · XIX. évf., 3. szám

AZ MCSSZ ICHTHÜSZ KÖZÖSSÉGÉNEK LAPJA

Nem ejt hibát!

*Ha különösnek,
rejtelmesnek látszanak Isten útjai,
ha gondok ösvényébe vesznek
szívem legdrágább vágyai,
ha borúsán búcsúzni készül a nap,
mely csak gyötrelmet ad...
egyben békülhetnek meg végül:
hogyan Isten sosem ejt hibát...*

*Ha terveit igen magasak,
s irgalma kútja mély nekem...
ha a támaszok mind inognak,
ha nincs erő, nincs türelem,
s tekintetem sehol célt nem lát
vaksötét, könnyes éjen át...
egy szikrácska hit vallja mégis,
hogyan Isten sosem ejt hibát.*

*És ha szívem megoldhatatlan
kérdések betege lett,
mert elkezd kételkedni abban,
hogyan Isten útja szeretet...
minden elfáradt sóvárgásom
békén kezébe tehetem,
s elszuttoghatom könnyek közt is:
Ő nem ejt hibát sohasem.*

*Azért csend szívem! Engedd
múlni a földi múltó életet!
Majd a fényben látni, ámulni
kezdés: Ő mindig jól vezetett!
Ha a legdrágábbat kívánja
a legsötétebb éjen át
menekülj a bizonyosságba,
hogyan Isten sosem ejt hibát!*

*Németből fordította
Túrmezei Erzsébet*

Gyertek a Berekfürdő Fórumra, október 4-6! (16. oldal)
Ismerjük meg Dezső bá' könyvét: Emberért embernek (14. oldal)

„A Mester itt van és hív téged” (Jn 11,28)

Tudod kinek hiszel?

„... mert tudom, kiben hiszek ...” Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. 2Tim. 1,12;6-7.

Amikor megkérdeznak, akkor bátran valljuk magunkat istenhívőnek. És senkinek nincs sem oka sem joga ennek a „hitvallásnak” az igaz voltát megkérdőjelezni. De biztos, hogy amikor az élet kihívásai, megpróbáltatásai közepette kell nemcsak megvallani, hanem megélni a hitünket akkor is meggy ez? Amikor az élet vagy a halál megpróbáltatásai közepette szenvedünk, amikor az „ördög incselkedik” velünk, amikor kísértések szorításában élünk akkor is tudjuk, hogy kiben hiszünk!? Biztos, hogy szavainkban, tetteinkben meglátszik, hogy valljuk: a mindenség jósgós Urának, Jézus Krisztusnak a „tulajdonai vagyunk”, „akinek az akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről, sőt...”. Ugye, nem mindig tudjuk „kiben hiszünk” és nem is ez szerint élünk. Amikor vigasztalhatatlanok, amikor megbékíthetetlenek, amikor bosszút tervezők, amikor gyűlölködők, amikor durvák, arrogánsak vagy egyszerűen kedvetlenek, felelőtlenek és részvétlének vagyunk, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy hitünk elszunnyadt, hittudatunk pedig elhalt. És ez előfordul(hat) mindenkivel, bármelyikünkkel.

Előfordult ez egy lánglelkű fiatalemberrel, aki éppen efézusi lelkipásztori megbízatása közepette bizonytalanodott el. Mintha elfelejtette volna, hogy kiben hisz. A gyülekezetben jelentkező feszültségek, a külső és belső támadások, az értetlenkedések a vádaskodások, az őszinte szolgálat – látszólagos – sikertelensége, és még ki tudja milyen problémák súlya alatt a félelem és a bizonytalanság lett úrrá Timóteuson. Ugye mi is hallottunk már ilyenről általában és a csapatunkban is. És ekkor jön egy levél hozzá és hozzánk is...

Az idősebb apostol, aki nem mellesleg éppen börtönben van, a fent olvasott igével bátorítja a fiatal – akár őrsvezetőnek, rajvezetőnek, vagy parancsnoknak is titulálható – munkatársát. Teszi ezt, mert ő a börtönből is tudja ezt írni „... tudom kinek hiszek...”. És ezért tudja kérni Timóteustól, hogy jusson eszébe az a kegyelmi ajándék, ami nem olyan régen még tudatos volt benne és erőt adott neki. Gerjessze fel azt az isteni ajándékot, aminek a tudatában nem „félt”, hanem a hit „erejével” tudott „szeretni”, és „józanul” együtt tudott élni saját énjének korlátaival, mert tudta, hogy akiben hisz, annak korlátlan az ereje és a szeretete is. Nekünk is szükségünk van erre a buzdításra. Ahhoz pedig, hogy küldetésünket a cserkészetben és az élet bármely területén be tudjuk tölteni, követünk kell ezt a buzdítást.

A Reformáció hónapjában azt is mondhatjuk, hogy a 16. századi és a mindenkori reformáció lényege a fentiekkel is érzékeltethető. A középkor és a 21. század embere egyszer csak azt veszi észre, hogy, bár még úgy érzi hisz, de már nem tudja kiben hisz. Megzavarták a bálványok, a hangzatos ötletek az álmissások a tévedhetetlennek kikiáltott tanok, a hamis (kor)szellemek, a hamis messiások, de a fals vallási elvárások is. Az ebből fakadó félelemmel nem lehet sem az Istent dicsőíteni, sem pedig az embertársat szeretni. E félelemmel mint egy „gyáva kutya” csak acsarogni, viczorogni és harapdálni lehet. De nem erre hívtunk, hiszen halljuk a fenti ígét: „Nem a félelemnek lelkét...” Ezzel a lélekkel pedig csak akkor tudunk hathatósan élni, ha nem „csak úgy” hiszünk, hanem „tudjuk kiben hiszünk”: a mi Urunk Jézus Krisztusban, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön...”, és aki a cserkészetnek is Ura.

Dr. Bóna Zoltán cst.

Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21)

A Nemzeti Nagytábor, mint jelzőoszlop

A 100 esztendő Magyar Cserkészszövetsége még akkor is centenáriumi ünnepségsorozatot érdemel, ha tudjuk, hogy abból cca. négy évtized a cserkészlet formális megjelenését nem tette lehetővé. Tartalma azonban nem csak szívekben élt, hanem az értékek megélésben baráti körökben, családokban, de talán még az úttörő mozgalomban is.

Ezzel a háttérrel került megrendezésre a Nemzeti Nagytábor, amely igazán akkor tölti be a hozzá fűzött reményeket, ha nem marad egy punktuális esemény, és a résztvevők ködbe vesz a privát emléke, hanem világító jelzőoszlopává válik a magyar cserkészlet következő száz évében. Vajon ez történik-e? Közösségünk Berekfürdői Fóruma egyebek mellett ezzel is foglalkozik. Előzetesen azonban néhány jelzésértékű jelenséget papírra vetünk.

- Kaptunk jelzést arról, hogy legalább 3-4000 olyan cserkész van Magyarországon, amely vágyik a testvériségre, a nemzetben való összetartozás szép élményére. Akik nem csak az őrben vagy a csapatban érzik jól magukat, hanem akarnak tudni azokról, akiket a IV. Cserkésztvény szerint „testvérüknek tekintenek”. Ez egy felemelő jelzés. Persze lehetne 40.000 is és talán majd egyszer lesz is.

- Kaptunk jelzést arról is, hogy a jelenlegi magyar Kormány, eddigi teljesítményünket felülértékelve, ha úgy tetszik a bizalmat megelőlegezve nyúlt a hónap alá a program sikere érdekében. Kifejeződött ez képviselőiben, anyagi és logisztikai támogatásban egyaránt.

- Kaptunk arról is jelzést, hogy Egyházaink vezetői, legalábbis elvileg támogatják a mozgalmat. A nagyobb felekezetek püspökei és a cserkészlet helyi szinten támogató lelképásztorai jelen voltak, és szép szavakkal, igeszolgálatokkal és szentségekkel gazdagították a tábor spiritualitását.

- Arról is kaptunk jelzést, hogy a cserkészletben jelenlévő felekezeti arányok nem tükrözik az országban jelenlévő felekezeti arányokat. Mind a protestánsok, mind pedig a katolikusok elgondolkodhatnak, hogy miért van ez így.

- Jelzésértékű volt az erdélyiek jelenléte, ahol úgy látszik, hogy az ottani millióban nincs probléma. Jó lenne, ha ezt a nagyon pozitív jelzést nagyon komolyan vennénk.

- És még mindig ennél a témakörnél kaptunk újabb és újabb negatív jelzést arra nézve, hogy az ökumenikus testvériség szempontjainak komolyan vételében sok-sok kívánni való van még. Erre sajnos sok konkrét példát tudunk mondani: amelyeket majd Berekfürdőn bizonyára megbeszélünk.

- Nem utolsó sorban említsem azt a pozitív jelzést, hogy a kárpát-medencei magyarság összetartozásának megélésében milyen nagy szerepe van az anyaországi cserkészletnek.

- És összefoglaló jelzésként említsem, hogy a Nagytábor kifejezte a magyar cserkészlet életképességét, ígérteességét, s azt, hogy innen kell indulnunk a minőségi és mennyiségi növekedésre. Féltszegen teszem föl a kérdést, vajon lesz-e egy csapat is, amely 2013-ban vagy 2014-ben a Nemzeti Nagytábortól buzdítva jön létre?

A jelzőoszlopok természete, hogy jeleznek. Az ember természete pedig az, hogy vagy figyelembe vesszük őket, vagy nem. A Magyar Cserkészszövetség centenáriumi Nemzeti Nagytáborra sok-sok jelzést adott. Ichthüsöz Közösségünk Vezetői Fóruma cserkésztestvéri szeretettel fogja ezeket mérlegelni néhány napon belül.

Adja a mi Urunk Jézus Krisztus, aki a cserkészletnek is Ura, hogy ezeket a jelzéseket, amelyekből most csak néhányat említettünk, ne csak mi, hanem a szervezők, a résztvevők és a hírt vevők az egész mozgalom javára vegyék figyelembe.

Dr. Bóna Zoltán cst.

*A kisgyermek pedig növekedett,
és erősödött lélekben* (Lk 1,80)

Évfordulós tisztelgések

Bethlen Gábor fejedelem Marosillyén született 1580.11.15-én és Gyulafehérváron halt meg 1629.11.15-én. Négyszáz évvel ezelőtt 1613-ban választották fejedelemmé. Ebből az alkalomból ez évben Kolozsváron, közadakozásból szobrot állítanak tiszteletére. A 30 éves háborúban a protestáns országokkal összefogásban, a háromrésze szakaadt ország újraegyesítéséért fáradozott. Egyik sikeres hadjárata után Bersztercebányán, 1620-ban, I. Gábor néven magyar királlyá is választották, erről se feledkezzünk meg! Az évfordulon Somogyi Dezső András akrosztikonjával tisztelgünk egykori fejedelmünk és egyetlen református királyunk előtt.

BETHLEN GÁBOR EMLÉKEZETE FEJEDELMI KORSZAKÁBÓL

Bécs s az Ozmán Birodalom váltott fenyegető keresztüztét állva Erdélyt felvirágoztatta négyszáz éve fejedelemsmé megválasztása. Tevékenységeit tizenhat éven át református hitéből fakadó erő jellemezte, Hálát s alázatot érzett Istenéhez, a kiválasztásért, gondviselő kegyelmével. Lelkészeit nemesítéssel és az egzisztenciát ökümenikusan megteremtve Erdélynek a jólét jutott és a békéért és vallásszabadságért bátor tekintélye. Nemzetközileg elismert lett társadalmi és kultúrpolitikája Európa szerte, Gondja volt a tudományok, sajátnyelvű könyvkiadás s az iskolafejlesztéshez, Ám sohasem adta fel elszánt álmát a három részre szakadt Hazájának egyesítésére. Buzdított Magyarok – Székelyek és Szászok Uniós egymáshoz csatlakozására, Ozmánoknak némi engedményt tett, sok zaklatást elkerülve és a béke kivívására. Reménye Erdély ősi nyelv s hitének megmaradása, Gyermekei szorgos kiállása.

Kazinczy Lajos Széphalmon született 1820.10.20-án és Aradon végezték ki 1849.10.25-én. A nyelvújító fia az 1848-49-es Szabadságharc tábornokára úgy is gondolhatunk, mint aki a 14-ik – golyó általi halálra ítélt – ARADI VÉRTANÚ. Természetesen Batthyány Lajosról sem feledkezhetünk meg, akit október 6-án Pesten végeztek ki. Mind a 15 hősiinkre méltóképpen emlékezzünk az évfordulón. Kazinczy Lajos életét pedig Somogyi Dezső András verséből ismerjük meg.

KAZINCZY LAJOS

Méltó nevelését a Szülői ház, majd Sárospatak Kollégiumától kapta, 31-ben Apja Ferenc halála után ezt csak Ujhelyen folytathatta. Vállalt taníttatás nyomán 35-ben Tullnban kadétiskolában rekedt, Utásziskolából a Császári Hadsereg hadapródja lett. Állomáshelyén két év után Pardubicében tiszti rangot kapott, 42-ben kilépett az ezredéből de 48 tavaszán újra katona volt. Délvidéki harcok után századosként utász fegyvernemet is szervezett, Győr és a Főváros körül erődítéseket építtetett. A pákozdi győztes csatában is részt vett majd a swechati kudarcos ütközetben. Percel Mórhoz került, hadtestében januárban alezredes szinten. Huszárezred parancsnok lett majd dandárparancsnok Klapka György hadában. A tavaszi győztes hadjáratban Hatvan, Tápióbicske s Isaszeg következett - Kiemelkedett a csaták közül Nagysallóban irányító vitéz helytállása, Ezért a Magyar Katonai Érdemrendnek harmadik fokozatát kapta. Májusban lett ezredese a Komárom és Csallóköz mozgó várórségnek – Hétezer fős seregettestet állított fel és elindult a parancsra Bem segítésére. Erdélyben is erős segítséget tudott adni Bem Apónak szilárd alakulatával, Részt vett többek között decemberben Kolozsváron az elfoglalásban. Sok küzdelem után Ausztria az Orosz Cárhoz fordult segítségért, Özönlött a több százezer friss katona, az Országot, így Erdélyt is elárasztva. A Világosnál történt fegyverletételt Kazinczy bár késve híriül kapta, Zsibón augusztus 25-én 4000 katonájával két hadtesttel ágyúival Kényszerében letette a fegyvert az oroszoknak, Grotenhjelms tábornoknak. Huszonkilenc éves korban Ő is a tábornoki karra a 13 vértanút követte, Osztrákoknak adták át, ismerték tetteit, hadvezéri voltát, ítéletet hoztak elrettentőt golyó általi halálra, fejbe lőtték ott Aradon a vár sáncárában.

Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2)

Jubileumi tutajtúra 1913 Vág – Tisza 2013

A százegy éve, 1912. december 28-án megalakult Magyar Cserkészszövetség hamarosan egy országos figyelemre méltó, rendezvénnel írta be magát a cserkész történelembe: a Vági Tutajút!

1913. július 4-én 105 cserkész érkezett Budapestről, Kolozsvárról, Komáromból, Marosvásárhelyről, Pozsonyból, Szegedről és máshonnan a történelmi Magyarország északi vidékére, a Vág menti Kralovánba. Itt várt rájuk hat tutaj, hogy a sebes zúgókkal, örvényekkel teli Vágon leereszkedjenek 360 km-en át, egészen Komáromig.

Minden tutaj egyenként 38 szál fenyőből volt összeállítva, szegezett keresztgerendákkal, tölgyfagúzsokkal. A tutajok közepén az alakulótér volt a zászlóárbóccal meg a homokkal töltött kalodára épített nyílt tüzelésű konyha. Előtte a deszkából épített, szalmazsákokkal berendezett hálótér, hátul pedig az ebédlő nyersfa asztalokkal és padokkal, meg a nappali sátor. A tutajok két végén kalyiba, a 3 méteres kormánylapátokat kezelő tót kormányosok részére.

Tizenhét napig tartott a tutajos cserkészet. A túra első 10 napján az eső folyamatosan esett. Ez nemcsak a tutajozók életét nehezítette meg, de a Vág is 1-3 km széles folyammá dagadt, a hegyek közt pedig néhol 20-30 km/órás sebességgel rohant. A tutajút azonban a kiváló szervezésnek köszönhetően fényesen sikerült. A tapasztalt kormányosoknak, a példás cserkészfegyelemnek és az isteni gondviselésnek hála baleset nélkül ért véget.

A túra sikerén felbuzdulva a szervezők a következő évben a magyar tengeren, az Adrián terveztek vízitábort – ám a nyakunkba zúdult világháború ezt a tervet megghiúsította. Az ezt lezáró békediktátumban pedig elvesztettük az Adriát is, a Vágot is...

A földgolyó túloldalán Argentínában, a 18. sz. Bartók Béla cserkészcsapat magyar cserkészei tízévente szerveznek tutajtúrákat. E túrák két egykori vezetőjében: Demes Sándor st.-ben és Lomniczy Mátyás cst.-ben pár éve, egy tábori vacsorát követő beszélgetés alkalmával érlelődött meg az álom, hogy a híres Vági Tutajút évfordulóján a Kárpát-medencében kell szervezni egy jubileumi tutajtúrát!

Az ötlet mellé hamarosan csatlakozott Barna János cst. is Esztergomból, majd pedig a lassan testet öltő elképzeléshez felsorakozott egy tucatnyi cserkész Magyarország mellett Felvidékről, Ausztriából, Németországból.

2012 nyarára elkészültek a tervei egy, a helyi viszonyoknak és lehetőségeknek megfelelő, 15 cserkész számára életteret nyújtó tutajnak. A szóba jöhető helyszínek közül végülis a Felső-Tiszát választottuk.

2013 januárjában – egy 2012-es próbatúra után – elkezdjük a „Jubileumi Tutajtúra 1913 Vág – Tisza 2013” túra kidolgozását. Célunk az volt, hogy Jándon, a Tiszaparton 100 cserkész két nap alatt építsen meg 10 tutajt, és ezekkel öt nap alatt hajózzon le Dombrádig 100 km-t. Ám az érdeklődés olyan nagy volt, hogy végül 181 cserkészt fogadtunk 12 tutaj fedélzetére!

Augusztus 2-án délben érkezett a legénység Argentínából, Ausztriából, Brazíliából, Délvidékről, az Egyesült Államokból, Erdélyből, Felvidékről, Kanadából, Kárpátaljáról, Venezuelából és Magyarországról Jándra.

A tábornyitást követő délutánon ismerkedtünk egymással, a Tiszával, az evezéssel, vízbőlmentéssel... Este egy nagy, közös tábortűz után a parton tértünk nyugovóra. A következő másfél nap folyamán minden legénység megépítette a saját tutaját. Ezeket, az előző évi tapasztalatok alapján úgy terveztük, hogy minél egyszerűbben, kevés szerszámmal megépíthetők legyenek: 3 sorban összesen 27 fémhordót bálázószállaggal rögzítettünk egy csavarozással készített 6m x 8m-es fa rácsszerkezethez. Erre szögeltük a fedélzetet alkotó OSB-lapokat, csavaroztuk az evezőtartókat és a kormánylapát tartószerkezetét. Az evezősök alá egy-egy kis faszámolyt készítettünk, a fedélzet fölé árnyat adó ponyvát feszítettünk. Zászlórúd, és a partraszálláshoz egy-egy palló került minden tutajra, a további építményeket mindegyik legénység a saját elképzelései szerint építette meg. Volt tutaj amelyet iparilag készített evezőkkel hajtottak, volt legénység amelyik még evezőit is a helyszínen készítette!

Minden tutajt felszereltünk az előírások szerinti felszereléssel: horgony, kötél, csákja, mentőmellény, stb., valamint a tutajélethez szükséges felszereléssel: konyhafelszerelés, ivóvizes kannák... Minden tutaj mellé egy-egy kenut is rendeltünk, a vételezések, a szűkség szerinti partraszállások, az egymás közötti közlekedés bonyolítására.

Augusztus 4-én vasárnap délből pedig, miután a velünk hajózó Borka Iván r.kat. cserkész-lelkipásztor és Temesvári Imre ref. cserkész-lelkész Isten áldását kérte a túrázókra, a helyiek, magyarországi és határon túli cserkészvezetők, valamint a sajtó képviselőinek jelenlétében felhúztuk zászlóinkat, elsütöttük mozsárágyunkat, és a 12 tutaj elindult útjára!

A napi táv megtételéhez nem hagyatkozhattunk a folyó sodrására, eveznünk kellett. A túra alatt a legénység a tutajon élte életét: itt aludtunk, főztünk, étkeztünk, még programjaink jó része is a tutajokon történt. Ezért a tutajok legénysége három órsra oszlott: bal oldali evezős, jobb oldali evezős és szolgálatos órs. Az evezősök a tutaj két oldalán kiépített 4-4 evezőálláson eveztek, a szolgálatosok pedig a tutajéleletet biztosították, a programokat készítették elő.

Napnyugtakor a tutajokat kikötöttük egy-egy nagyobb homokpad mellett a parton. Itt tartottuk a tábortüzeket: voltak nagy, közös tüzek, voltak kisebbek amelyeket 4-4 tutaj legénysége tartott közösen, és volt alkalmunk meghítt Bi-Pi-tűz tartására is.

A takarodót követően mindenki a saját tutaján aludt, reggelente pedig minden nap más-más legénység járta körbe a tutajokat zenés-dalos ébresztővel. A torna, tisztálkodás, készülődés után az alakulótéren tartott reggeli szertartás és a napiparancs kihirdetését követően, minden tutaj felvonta zászlaját és a reggelit már a vízen költöttük el.

Délben 2-2 tutajt összekötöttünk és együtt ebédeltünk: a szokásos tábori ételek mellett készült lángos, tócsni, palacsinta is, mindenki nagy örömeire.

Egyik délután egy jókora homokzátanyon kötöttünk ki és játszottunk vízi sorversenyeket, máskor a tutajokon rendeztünk forgószínpadot: az egyik tutajon zenekar alakult, a másikon teaház, a harmadikon bábszínház, máshol masszázsszalón, fodrászműhely vagy kaszinó.

Volt vízcicsata is: előbb óriási csúzlikkal próbáltuk egymás tutaját eltalálni vízzel töltött léggömbökkel, majd mindenféle kézreeső lavórral-kancsóval próbáltunk minél nagyobb adag vizet zúdíttani a másikra. A tutajok még kötélhúzással is összemérték erejüket: vajon melyik tudja a másikat áthúzni-tolni a túlsó partra? Augusztus 9-én fáradtan, de nagy büszkeséggel érkezünk meg Dombrádra.

Az indiánok folyamatosan füstbombákkal támadtak

Isten gondviselő segítségével teljesítettük céljainkat: a világ minden tájáról összesereglett magyar cserkészek együtt építették meg a tutajflottát és tették meg rajta a kitűzött 100 km-es távot! Révbeérésünket gyertyafényes bankettel ünnepeltük meg, majd a tutajokon töltött utolsó éjszakánkat követően, másnap délelőtt szétbontottuk azokat.

Túránk szimbolikus keretét egy kalózmese képezte:

Mi, a túra résztvevői kalózkodunk vagyunk, akik bűneink miatt egy lakatlan szigetre kerülünk. Egy utolsó lehetőséget kaptunk: ha sikerül minden nap egy-egy erényes tulajdonságot elsajátítanunk, bűneinket jóvátennünk, akkor napról napra levethetjük egy-egy darabot a kalóz-öltözetünkből is. Ha a hetedik napig bebizonyítjuk, hogy egyetlen célunk a jellemes élet, akkor felölthetjük a cserkész-egyenruhát, és tovább dolgozhatunk azon, hogy a világot egy kicsit jobba tegyük. Miután a kitűzött erényeket, úgymint becsület, összetartás, bátorság, segítőkészség, stb. elsajátítottuk, a túrazáráskor megkaptuk szabadítólevelünket, felvettük egyenruhánkat, és egy utolsó közös szertartással levontuk a túra zászlaját.

Megérkeztünk a dombrádi strandra

181-en jöttünk össze, magyar cserkészek a világ 11 országából. A legifjabb 14, a legidősebb 67 éves. Volt köztünk magyarországi vagy Kárpát-medencei születésű, és volt akinek a dédapja kényszerült a tengeren túlra.

A magyar nyelv és a magyar kultúra kötött bennünket egybe, és a cserkészeszme.

Szöllősy Vágó János st.

Csapatunk a Nemzeti Nagytáborban

A 724-es Kossuth Lajos cserkészcsapat 3 korosztályban 1-1 órsel vett részt az impozáns, 3500 fős táborban. Jelen voltak cserkészek az ország minden szegletéből, illetve a határon túli magyar cserkészek is képviseltették magukat. A mi csapatunk a *kiscserkész*, a *cserkész* – 14 év alattiak – illetve a

kósza korosztályban volt jelen. A csapattáborainktól eltérően az órsek külön voltak, igen nagy távolságban egymástól. Mi, cserkészek egy 6 órseből álló rajba kerültünk, messze csapatparancsnokunk vigyázó tekintetétől. Ez eleinte nagyon tetszett, ugyanakkor néha probléma is volt a felnőttek hiánya. Nagy élmény volt mindnyájunk számára a rengeteg, eleinte ismeretlen cserkésszel együtt táborozni. Sokat tanultunk a csomók, a tábori építmények és az önellátás területén. Olykor a program egy kicsit unalmasra sikeredett, de feldobtuk például egy vízicsúzda építésével, ami hatalmas sikert aratott.

Veres Dániel őv.

Tombol a boly! Tombol a – tombol a boly! Tomboly!

Az ócsai Nemzeti Nagytábor egyik altáborában nem altáborparancsnok volt az első ember, hanem a királynő. A rajokat katicabogarak, szarvasbogarak és ganajtűrők vezették, a résztvevők pedig hangyák voltak. A kiscserkészek négy napos táborában a szorgos rovarok az „Egy bogár élete” című animációs film alapján éltek életüket. Miközben szimbolikusan élelmet gyűjtöttek, raktároztak, vagy harcoltak a sáskák ellen, olyan alapvető értékeket tanultak, mint a természet szeretete, a jó és rossz közötti különbség, vagy a „sok kicsi sokra megy” igazsága.

A négyszáz kiscserkész között ott voltak a dunavarsányiak. Öten képviseltük a Kossuth Lajos cserkészcsapatot. A szentesiekkal, a piliscsbaiakkal, a nemesvámosiakkal együtt a Tomboly altáborba tartoztunk, aminek címben szereplő csatakiáltása folyamatosan messze hangzott az ócsai térségben. Ezt harsogtuk a reggelinél, a játék előtti sorakozónál, az esti tábortűznél. A tombolásra szólító hibás "ly"-hoz is a bolyhoz tartozás okán ragaszkodok.

A tanyázás első estéjén megválasztottuk a királynőt, táborunk parancsnokát. Annak rendje és módja szerint csáppal a fejükön felsorakoztak a kishangyák, az őrsöket vezető nagy-hangyák, a bogarak és a királynő-jelölt. Németh-Nagy Melinda élenjáró közepette kapta meg a koronát. Ettől a pillanattól kezdve mindent úgy csináltunk, ahogy parancsolt.

A keretmesének megfelelően folyamatosan készültünk a sáskák-való viadalra, akik a hangyák által gyűjtött elemőzsiára pályáztak. Természetesen ahogy a filmben, úgy a táborban is a gonosz és csúf maradt alul a szorgalmas kicsivel szemben. A dunavarsányi kiscserkészek hihetetlenül élvezték az izgalmakat, amelyet a várakozás és a harc adott. Ezen túlmenően rengeteget játszottunk és kézműveskedtünk. Csináltunk fakanálbabát, ostort, terítőt varrtunk, agyagoztunk, és nemezgolyót gyúrtunk.

A legnagyobb élményt érdekes módon nem egy nappali, hanem egy éjszakai kaland jelentette. Ebben szó szerint találkozott ugyanis az álom és a valóság. A fiúk és lányok édesdeden aludtak a sátorban, egészen hajnali egy óráig, amikor felébresztettük őket. Az erdő közepén, gyertyával kirakott ösvényen haladva, részesei voltak egy történetnek, amit beöltözött szereplőkkel tettek még érzékletesebbé a szervezők. Reggel lelkesen mesélték egymásnak, mi történt éjszaka, persze az őrsvezetők állították, az egészet csak álmodták. A meseerdő örökre szóló emlék marad mindenkiben.

Csak úgy, mint az egész tábor. A dunavarsányi és bizonyára sok máshonnan jött kiscserkész számára ez volt az első alkalom, hogy más csapatok tagjaival találkozhattak, barátkozhattak és együtt szerezhettek szép cserkészélményeket. Ez alatt a néhány nap alatt szolidaritást és alkalmazkodást is tanulhattak, miközben jól érezték magukat és hasznosan töltötték az időt a Magyar Honvédség ócsai területén.

Dr. Bóna Judit

Monoriak Nagytábora

Immáron huszonötödik alkalommal készülődött a csapat nagytáborba. Az arcok többnyire kicserélődtek, megöregedtek, nyomott hagyott rajtuk az elmúlt negyed évszázad. A hangulat és a lelkesedés azonban még mindig olyan friss, néha kissé ricsajos akárcsak az elsőnél. Én magam csak tizenhét táborral ezelőtt, öt évesen csatlakoztam, de a mai napig emlékszem az izgatottságra, amely magával ragadott az indulás napján. Emlékszem, mert idén nyáron is így kezdődött a reggel.

Ahogy egyre magasodott körülöttünk a Börzsöny rengetege, és állt akadályt mindenféle rádióhullámnak, úgy könnyebben meg mindenki a hétköznapi aggodalmától, az internet és egyéb modern dolgok által okozott szorongástól.

Megérkeztünk. A közel tizenhét évnyi hagyományt követve most is duzzogással és elégedetlenséggel kezdtem a tábort. A számtalan program, és a néha artikulálatlan üvöltéssel fűlő gyerekzsivaj azonban hamar kizökkentett a szerepemből. Napjaink hihetetlen gyorsasággal teltek. A cselekmények, melyek a mindennapok rutinjában elsikkadtak, új szintet kaptak, így lett a paprikás krumpli főzésből vére menő küzdelem (természetesen döntetlen eredménnyel), a mosogatásból, söprögetésből, hagymapucolásból jellemépítő feladat, tartalmas, őszinte beszélgetés.

Az elektromossággal együtt magunk mögött hagytuk a társadalomban betöltött szerepeinket is. Tiszta lappal kezdetett mindenki. Már a második-harmadik napon feltűnt az az oldottság, amely egy jó közösség ismérve. Nem volt olyan probléma, amelyet ne lehetett volna megosztani valakivel, legyen az egy felhorzsolódott térd, vagy régóta magunkkal hordozott sérelem.

Minden nap új élményt adott. A programok között megtalálhatóak voltak játékok, túrák, előadások, strandolás is. Csak látszólag volt elsődleges a szórakozás. A tábor komoly tanulási folyamat sok nevetéssel és jókedvvel, néha pedig fáradtsággal, mélypontokkal. A valóságtól egyre jobban eltávolodó világunkban itt megtanuljuk, hogy a tetteinknek következménye van, gyorstalpaló tanfolyam önismeretből, csapatmunkából. Ha a figyelmeltetés ellenére kekszrejtőjeztünk a sátorban, bizony minden tele lesz hangyával, és ebéd után a tányér nem mosogatja el magát. Azonban ha a csapat minden tagja képességeinek, életkorának megfelelően kiveszi a részét a munkából, sokkal több idő marad játékra.

A napot az esti tábortűz koronázza meg. Áhítattal, énekkel, beszélgetéssel zártuk a napot. Itt mindenki elmondhatta napi tapasztalatait, jó és rossz élményeit, feloldhattuk az esetleges ellentéteket, így nyugodt szívvel térhettünk nyugovóra, hogy másnap újult erővel tanulhasunk, tapasztalhasunk, játszhasunk tovább.

A tábor zárása is hasonló volt az elmúlt tizenhét évben tapasztaltakhoz. Hazafele csend volt az autókban. Mindannyian fáradtak voltunk, megtelve élményekkel, kissé kesernyés hangulattal a távozás miatt, és persze várakozással a következő tábor iránt.

Nagy Péter

842. Benedek Elek cserkészcsapat

Táborbontás Szemesen

A szokásos augusztus végi feladataink közé tartozik a nyár elején felépített sátrak lebontása és gondos elraktározása télre a Kálvin téri Gyülekezet szemesi táborhelyén. Idén is így indult, valamint azzal a reménnyel, hogy az építésnél hiányzó Emil bácsi és családja ezúttal már ott lesz velünk. Sajnos ez most sem jött össze.

Így kénytelenek voltunk nélkülük útra kelni, augusztus 27-én. A kánikula után szokatlan volt a hűvös borongós idő. abban reménykedtünk, hogy a Balaton vize csak nem hűl ki olyan gyorsan és lesz alkalmunk fürdeni is. Miklós bácsi a ház gondnoka azzal fogadott, hogy a sátrak jól vizsgáztak, semmi probléma nem volt velük és nagyon sok embernek tették elérhetővé a balatoni nyaralást. Gyorsan berendezkedtünk és futás a Balatonhoz, meg van-e még, lehet-e fürdeni és még egy csomó okos kérdéssel a szívünkben értünk ki a partra. Minden rendben volt, volt víz, levegő csak a meleg hiányzott, de egy edzett cserkésznek semmi sem számít. Bementünk a vízbe – hát ez gyorsan kihűlt!!!

Kirohantunk és irány a feladat. Elkezdtük bontani az éppen megszáradt sátrakat. Három sátrat sikerült lebontanunk, megtisztítani és szabályosan elcsomagolni, valamint behordani a házba, már elég sötétben végeztünk. Egy rövid séta után, minden teljesen kihalt volt, mi is nyugovóra tértünk.

Az éjszakánk igen kalandosra sikerült, ugyanis egy tisztességes balatoni vihart kaptunk a nyakukba. A sátrak természetesen állták a sarat, a ház kevésbé, ugyanis a tetőtér beázott és következett a sakkozás a lavórokkal. Szerencsére Bolyán Anti bá aki szakmailag bádigos-tetőfedő másodállásban, egyébként főállásban cserkész, rövid időn belül megoldotta a problémát, néhány tubus szigetelőanyag segítségével. Mi persze letről mindenféle jó tanáccsal láttuk el, így teljes siker koronázta az akciónkat, amelyről természetesen tájékoztattuk a világhálón keresztül az érdeklődőket, „Anti a forró tetőn”, címmel. A maradék sátrakat szinte lehelgettük, mert mindenféleképpen még aznap el akartuk csomagolni mindet, ami sikerült is. A port a Balaton vizében áztattuk le magunkról.

A hideget is meg lehet szokni, jeligével nagyot játszottunk, labdázunk. Másnap már csak a raktár rendbetétele és egy alapos takarítás várt ránk. Miután az egész házat kitakarítottuk, levontuk a zászlót és elköszöntünk a tábortól. Ez most is cserkészmunka volt, Emil bácsi szavával élve. Hazafelé már a rohamosan közeledő évnitők rémképei sejtek fel. Az ezzel kapcsolatos nem kis szorongást az oldotta fel, hogy – Isten segítségével – jövőre is jövőnk építeni is, bontani is.

„A cserkész ahol tud segít”. A segítségnek ilyen formáját mindig szívesen vállaljuk.

Nagy László cst

Az idén is volt vízitáborunk

A Kossuth Lajos cserkészcsapat Kis-Duna parti háza – avagy party háza – szorgos kezek és áldozatos szívek elkötelezettsége révén lassan elkészül. Az idén is dolgoztunk egy kicsit, aztán eveztünk, úsztunk egyszóval vízitáboroztunk állva és mozogva Dunavarsány és Lacháza között. A képek magukért beszélnek.

Cs.E.

A jól végzett munka utáni öröm

Ugye, hogy meg tudod enni!

Valahogy el kell kezdeni az evezést

Nekik már megy

„...úgy élvezem én a strandot...!”

Dolgoztunk is egy kicsit

Örüljete az Úrban mindenkor! (Fil 4,4)

Emberért embernek

*Somogyi Dezső András: magyar, angol, német versek, műfordítások és más írások
Budapest, 2013.*

A nagy magyar szívű, nagy cserkész lelkű és óriási szellemi tőkével rendelkező Dezső bá könyvét tartom a kezemben.

A nem csak verseiről, hanem elkötelezett cserkészéletéről, toborzói kitartásáról jól ismert Somogyi Dezső András 83. életévében, mondhatjuk nyugodtan, hogy a nyolc évtizedének tapasztalatát, élményeit és az abban megélt sok-sok esemény tanulságos szépségeit vetette papírra versben és prózában. Ezek egészülnek ki műfordításaival, amelyek sorában olvashatjuk az angol és német klasszikusokat magyarul és a magyar klasszikusokat angolul. Dezső bá' a szépre, az értékekre, a kapcsolatokra és a közösségi élményre érzékeny ember. Ez az érzékenység, mint vér a kötésen üt át minden során. Ezek a sorok pedig, ahogy ő mondja „hitünk és honunk” nagyjairól szólnak, Pál apostoltól Károli Gáspáron keresztül, Kálvin Jánoson át, Bocskai Istvánt nem kihagyva el egészen Liszt Ferencig. A muníciót elsősorban a Sárospataki Református Kollégiumban kapta a Mindenhatótól. Ennek okán megjelennek verseiben, a pataki tanárok, a pataki diákok és általában a kortársai, barátai. Mindig tisztelettel, szeretettel és nem utolsó sorban szívekbe és elmékbe látó jellemismerettel írja akrosztikonjait.

Könyvében a családjához és a cserkészethez kötődő írások adják a legnagyobb fejezeteket, amelynek kapcsán mondhatjuk, Dezső bá'nak két családja van. A vérszerintiek és a cserkésztestvérei. S ebbe az ölelésbe tudja meghívni nemzetünk szellemóriásait vagy éppen a természet legkisebb rézeinek bájait.

A művét szép és sokatmondó fényképek, kották, dokumentummásolatok teszik még gazdagabbá.

Örömmel tölt el, hogy a könyv megjelenéséhez az Evangéliumi Ichthys Cserkész Alapítvány a maga szerény módján hozzájárulhatott.

Isten éltesse Dezső bá't a közelmúltban ünnepelt születésnapján. A könyve pedig legyen sokunk öröme, szellemi-lelki növekedésére.

Dr. Bóna Zoltán cst.

A Reformáció ünnepének állandó éneke a Luther Márton nevéhez fűződő Erős vár a mi Istenünk. Ezt már korábban közöltük.

A hazai reformáció zenei életének egyik meghatározó alakja Tinódi Lantos Sebestyén volt, akinek szerzeményei közül kettő található énekeskönyvünkben. Közülük az alábbi, a „KérjeteK és adatik, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek” – ige ihlette.

1. „I-mád-koz-za-tok és buz-gón kér-je-tek!”
Bű-nös vol-tun-kért, U-ram, ó, ne vess meg!
Tisz-ta szí-vet és Szent-lel-ket adj né-künk,
Hall-gass meg Fi-ad ne-vé-be', ha ké-rünk!

2. „Keressetek buzgón és magtaláltok!
Téged keresünk, Uram: hogy bűn s átok
Erőt ne vegyen mirajtunk, légy nekünk
Égi utunk, igazságunk, életünk!

3. „Zörgessetek buzgón Isten ajtaján!”
Elfáradtunk, Uram, e világ zaján;
Ó, nyisd meg az égi béke szép honát,
Add, hogy zenghessünk örök halleluját!

Skandináv testvéreink szép dallamát szívesen éneklük a lutheránus és kálvinista testvérek egyaránt. Esti énekként tartják számon, de nyilván tovább fűzhetjük a gondolatot, gondolva a november elejére: este – pihenés – megnyugvás – elmúlás.

Ó, ter-jeszd ki, Jé-zu-som, Ol-bút,
És csi-títs el szí-ve-m-ben Bút,
tal-ma-zó szár-nyad, Légy min-de-nem, légy
ö-rö-möt, vá-gyat!
fé-nyem: Sö-té-ten jó az éj. Nagy
ir-gal-mad-ból él-nem Szün-te-len te-se-gélj!

2. Ó, mosson meg az értem
Bőven hull, drága vér!
Új lélekért könyörgök,
Újult akaraté'.
Kicsik, nagyok mind kérünk:
Örködj vigyázva ránk!
Békességedbe térünk:
Te áldd meg éjszakánk!

Szilágyiné Botos Ria

ICHTHÜSZ Fórum

Berekfürdő, 2013. október 4-6-ig.

Felhívás

Minden cserkésztestvérünket szeretettel várjuk a berekfürdői fórumunkra, amely az idén is a Szabolcs-Beregi Református Egyházmegye berekfürdői üdülőjében kerül megrendezésre. Az elhelyezés fa illetve kőházakban történik. Teljes egyéni felszerelést szükséges hozni, kivéve a sátrat. A fürdőruha nehogy otthon maradjon. A részvételi hozzájárulás 4.000 Ft/fő, amely magába foglalja az 1.000 Ft-os fürdőbelépő árát.

Október 4. Péntek

- 18.00 regisztráció, szálláshelyek elfoglalása
- 18.30 zászlófelvonás nyitó áhítat – Csobolyó Eszter
- 19.00 vacsora: svédasztal – ha jöttök lesztek, ha hoztok esztek
- 20.00 megnyitó istentisztelet – Bóna Zoltán
- 21.00 tábortűz: Centenárium Tűtájtúrán voltunk – csepeliek/Szöllősy Vágó János
- 22.00 zászlófelvonás, záró imádság, takarodó

Október 5. Szombat

- 07.00 ébresztő, reggeli torna
- 08.00 reggeli áhítat, zászlófelvonás, reggeli – Bóna Zoltán
- 09.00 forgószínpad
- 12:00 ebéd
- 13.00 szabadfórum-fürdő
- 17.00 Nemzeti Nagytábor élményeink megbeszélése, értékelése
- 18.30 vacsora
- 19.00 a 2014-es programok megbeszélése
- 20.30 tábortűz: Nemzeti Nagytáborban voltunk – dunavarsányiak/Bóna Judit
- 21.30 zászlófelvonás, záró imádság, takarodó

Október 6. Vasárnap

- 07.00 ébresztő, reggeli torna
- 07.45 reggeli áhítat, zászlófelvonás, tea/kávé
- 09.00 istentisztelet Berekfürdőn
- 10:30 villás reggeli
- 11.30 ami elmaradt, de fontos
- 12.30 záró imádság, zászlófelvonás, könnyes búcsú

A Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ Közösségének folyóirata (ISSN 1219-6479)

Kiadja az Evangéliumi ICHTHYS Cserkész Alapítvány, www.ichthyscserkesz.hu

2336 Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. KDB 13597539 12302010 00031878

Felelős kiadó: Nagy László. **Szerkeszti:** a szerkesztő bizottság

A Bizottság elnöke: Dr. Bóna Zoltán. **Főszerkesztő:** Tóth Gergely

A bizottság tagjai, a rovatvezetők:

1. A Mester itt van és hív téged (Jn 11,28) – Igemagyarázat
2. Állíts magadnak jelzőoszlopokat (Jer 30,21) – Visszaemlékezések Bóna Zoltán
3. A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben (Lk 1,80) – Módszertan Szőlősi György
4. Egymás terhét hordozzátok... (Gal 6,2) – Csapatélet Somogyi Dezső András
5. Örüljetek az Úrban mindenkor! (Fil 4,4) – Ének-Játék-Humor Botos Mária
6. Lábam előtt mécses a te igéd... (Zsolt 119,105) – Hivatalos rész Nagy László

A lap megrendelhető Közösségünk címén: 2336, Dunavarsány, Kolozsvári u. 7. T.: 06-30 637-8170

e-mail: penzugy@meot.hu • www.ichthyscserkesz.hu